

Abstrakt

Dostupnost kvalitní zdravotní péče můžeme přiřadit k základním předpokladům uspokojivé lidské existence a její celosvětové zprostředkování patří mezi morální povinnosti vyspělých světových ekonomik. Při dosahování tohoto cíle je však nutno mít stále na zřeteli oprávněná ekonomická očekávání soukromých i veřejných subjektů.

Předložená práce se zabývá problematikou patentové ochrany léčiv a jejími specifiky ve srovnání s ostatními odvětvími lidské činnosti, především možností dodatečného prodloužení doby ochrany po vypršení platnosti základního patentu.

V úvodu práce jsou nastíněny důvody, které vedly k vytvoření institutu dodatkových ochranných osvědčení. Následuje přehled historického vývoje patentové ochrany léčiv a východiska současné úpravy.

Třetí kapitola pojednává o aktuální evropské úpravě, kterou představuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 469/2009. Práce rozebírá jednotlivé články, jejich výklad a použití v praxi, včetně postupu při podání žádosti o dodatkové ochranné osvědčení.

Závěrečná kapitola na vybraných příkladech demonstruje nezbytnost sjednocujícího výkladu Soudního dvora Evropské unie tam, kde dikce zákona umožňuje různé výklady.